

Blodet på dørstolperne

Fortælling af Gert Grube

Dødsskrigene hørtes udenfor husets dør. Nogle skrig hørtes tæt ved, andre langt borte. Det var dødsenglen, der gik forbi og ramte Egypten med den tiende plage. Nattens mørke havde omklamret landet, og uhyggen bredte sig nu på grund af Guds straf, som var en følge af kong Faraos hovmod og forhærdelse. Alle de førstefødte i hver familie skulle bøde med livet.

Inde i huset, hos den jødiske familie, var der en overordnet ro og den sædvanlige småsnakken hen over bordene. Olielamper i forskellige nicher lyste op og skabte en beroligende stemning i opholdsrummet. Familiens overhoved havde haft travlt med at slagte et lam, fordi et ilbud fra Moses var redet forbi og havde meddelt, at man i hast skulle slagte et lam og smøre blodet på dørstolperne. Det betød, at blodet nærmest symbolsk ville indhylle huset i en uigennemtrængelig kappe. End ikke døden kunne finde en smutvej ind i huset. Kun dér, hvor man i ligegyldighed havde undladt at adlyde ilbuddet var vejen åben for død og ødelæggende kræfter.

Familien her i huset havde altid været tro mod de traditioner, der havde med den jødiske gudsdyrkelse at gøre. Alle, fra den yngste til den ældste, var fast forankret i en tro på den skabende og opretholdende kraft, som udgik fra Gud. De vidste, at livet var guddommeligt, fordi kun en guddommelig skaber kunne skabe naturens undere, som man kunne se med det blotte øje, ikke mindst når man betragtede mennesket, som var en fantastisk skabning. Familien holdt også fast i bønnerne. De var den naturlige forbindelse til deres Gud. Selv ikke de uhyggelige skrig udenfor kunne bringe familien ud af fatningen. Både store og små bad, mens de passede de forskellige småjobs i fællesrummet.

Nu kaldte faderen dem alle sammen og bad en kort bøn, og resten af familien bøjede hovederne i respekt: "Velsignet være du vor Gud, som frembringer korn, der formår at mætte mange munde." bad han. Han brød et stykke brød og delte småstykkerne ud til familien. Samtidig spiste de bitre urter for at mindes de 430 år, de havde været trælle i Egypten.

Ovre i det ene hjørne lå der en bekymret datter, som havde svært ved at falde helt til ro. Igennem lang tid havde familien fået besked på at rejse, men hver gang køkkengrej, mad og tøj var pakket, kom der rejseforbud fra kong Faraos. Han ønskede ikke frihed til det jødiske folk. Nu var det tiende gang, de måtte blive hjemme. Og ude i den mørke nat lød stadig uhyggelige skrig. Stille kaldte hun på sin far.

side 2 ... fortællingen "Blodet på dørstolperne"

"Er du nu sikker på, at du har smurt det blod på dørstolperne, og hvordan kan du vide, at det dækker hele vores hus, som jo er utæt nogle steder. Du har selv bemærket, at søndenvinden suser ind af nogle af sprækkerne."

Faderen satte sig forstående på briksen hos datteren og forklarede, at påbuddet om at smøre blod på dørstolperne ikke bare var en fiks idé, der var opstået hos nogle mennesker, men der var kommet en direkte besked fra deres leder, Moses. Og det var det samme som, at beskeden kom direkte fra himlen, så alle i huset kunne være ganske trygge. Lammets blod ville dække hver eneste cm af huset, selv om det kun var smurt på dørstolperne.

"Du ved, at vores fælles spisebord har åbne sprækker," forklarede faderen videre, "men dugen dækker hver en sprække. På samme måde dækker lammets blod hver en utæthed i vores hus. Så stærkt et middel er blodet. Det er nemlig en himmelsk forordning, at blodet fra et offerdyr siden tidernes morgen har betydet beskyttelse og nyt liv. Så derfor får selv ikke døden adgang, hvor blodet er strøget på. Den må vige som vandet skyr fjerene på en fugl. Er du så med?"

"Ja, far jeg forstår, at lammets blod er et værn mod alle ødelæggende magter fra himmelrummet og her på jorden, men hvad med Ruben inde ved siden af, fik hans far smurt blod på dørkarmene?"

Faderen tøvede med at svare, men fik dog endelig til sidst fremstammet, at naboen ikke havde ønsket at smøre blod på stolperne. Han havde blot smilet overbærende og trukket på skuldrene. Nej, han nåede det vist ikke. Pigen begyndte nu at græde, da hun holdt meget af Ruben, og havde hørt og forstået betydningen af blodet på dørstolperne.

Pludselig blev døren revet op og ind fór naboens Ruben med et forskræmt udtryk i øjnene. "Må jeg være inde hos jer", spurgte han stakåndet, "jeg opdagede pludselig, at min far ikke havde smurt blod på vores dørstolper – og derfor så jeg ikke anden udvej end at løbe over til jer, da jeg jo havde set, at I havde rettet jer efter beskeden fra Moses." Ruben virkede meget ophidset og så bleg ud.

"Må Herren bevare dig under lammets blod!" lød det kraftfuldt men roligt fra husets ejer, der ønskede at hjælpe den nødstedte dreng.

Ruben blev nærmest fanget i Guds kraftfelt, mellem blodet på stolperne og en klar bekendelse om blodets betydning. Det kunne kun blive til liv, når de gik ud på Guds løfter. Drengen blev budt hen til bordet for at få en bid brød. Gud havde skånet hans liv, og snart faldt roen over ham.

Ruben havde noget at fortælle. Det var ikke kun faderens uvilje mod at stryge blod på dørstolperne, der havde tilskyndet ham til at flygte fra hjemmet. En drøm havde fået ham til at fare op og tage sin beslutning.

side 3 ... fortællingen "Blodet på dørstolperne"

Han havde drømt, at han gik rundt på byens torv, hvor en dreng sad og solgte skriftruller. En lille skriftrulle blev hurtigt rullet ud og en kort tekst kom til syne. "Frelse" stod der øverst, og nedenunder stod der "Lammets blod", og det kunne kun betyde, at der kun var redning og frelse i Lammets blod. Hurtigt havde han forladt sit hus uden at sige farvel. Han var nemlig blandt de førstefødte.

Familiens datter reagerede nu spontant og rejste sig op og bad en takkebøn for dem alle. "Lovet være Gud i de høje sale. Tak for din vidunderlige måde at redde os alle på i denne nat. Vi takker dig for, at døden måtte vige for lammets blod på grund af din pagt mellem himmel og jord. Hjælp os til altid at huske på, at frelsen alene er knyttet til lammets blod! Amen."

Stille satte hun sig ned, mens taknemligheden stadig kunne læses i hendes ansigt. Hun lukkede sine øjne og så et kraftigt lys med teksten "hold blot stand, så skal du se Herrens frelse". Et lys i mørke. Det blev for hende endnu et tegn på Guds trofasthed.

Skrigene døde hen udenfor, og morgensolen kunne skimtes mellem sprækkerne i den ene væg mod øst. Gud havde på sin egen måde brugt den tiende plage til at indstifte påske med påskelammet, bitre urter og usyret brød. En forordning som aldrig skulle høre op.

Selv om familiemedlemmerne havde været vågne det meste af natten, virkede de slet ikke trætte. Bønnen og tankerne om en beskærmende Gud havde styrket dem og givet dem nyt mod. Nu fornå de også, at udfrielsen og det endelige opbrud var nær. Snart kom budet atter fra Moses med besked om at være parat til at forlade Egyptens land og vandre ud i ørkenen mod det forjættede land, Gud havde lovet dem.

*Lammets blod har mit dørtrin tegnet,
mig beseget, mig beseget, jeg er hans.*

Brorson

"Blodet på dørstolperne" er skrevet af Gert Grube

Supplement til fortællingen:

I en gammel legende om en lille jødisk pige fra Gosenland, hører vi om betydningen af blodet.

Gud havde gennem Moses befalet, at israelitterne skulle slagte et lam og smøre blodet på dørstolperne for at forhindre dødens engel i at dræbe den førstefødte i familien.

2. Mos.12,23: "Og når han ser blodet på overliggeren og de to dørstolper, vil han gå døren forbi og ikke give ødelæggeren adgang til jeres huse for at slå jer."

En lille pige, som var familiens førstefødte og lå syg, havde hørt om dommens engel, der ville drage rundt i landet. Hun spurgte derfor sin far, om blodet nu også var strøget på dørstolperne. Det var det, sagde han, for han havde givet sin tjener befaling til, at det skulle gøres.

Barnet var dog ikke blevet beroliget, men spurgte igen, om faderen nu også havde set efter, om det var blevet gjort, og det måtte han svare nej til, men han tvivlede nu slet ikke på, at det var sket, for han vidste, at lammet var blevet slagtet, og at tjeneren altid gjorde sin pligt.

Men den lille pige var stadig ikke tilfreds. Hun bad sin far, om han dog ikke ville gå ud og se efter og tage hende med på sin arm, så hun også kunne se blodet og være helt tryk ved det. Faderen gav efter og løftede hende op til sig. De erfarede at lammet rigtigt nok var slagtet, men til deres forundring var der ikke smurt blod på dørstolperne. Det blev så hurtigst muligt gjort, og nu var den lille pige beroliget. Nu vidste hun, at hun var i sikkerhed, for nu var begge Guds befalinger ført ud i livet.

Legenden er meget talende. Det er jo ikke nok at vi ved, at påskelammet Kristus er slagtet, vi må selv igennem bibellæsning og bøn forvise os om, at netop Jesu blod er påført vore hjerters dørstolper, ellers får vi ikke megen nytte af, at Jesus er død.